

สารบัญ

- 9 บทนำ
อะไรคือ “ความหวัง” ในโลกอันโหดร้าย

บทที่ 1

ถึงลูกที่กำลังกลุ้มใจ เพราะไม่รู้ว่าอยากทำอะไร

- 29 ทำไมเราถึงไม่รู้ว่าตัวเองอยากทำอะไร
- 35 “ถ้าไม่มีประสบการณ์ถึงคิดไป
ก็เปล่าประโยชน์” เป็นความเข้าใจที่ผิด!
- 39 สมบัติล้ำค่าของเราคืออะไร
- 46 อย่าแต่งงานกับบริษัท
จงแต่งงานกับทักษะการทำงาน!
- 53 ไม่ต้องกังวล ทางเลือกแทบทั้งหมด
ล้วนถูกต้อง!

บทที่

2

ความลับของโลก ที่ไม่มีสอนในโรงเรียน

- 65 แก้วจริงแล้วมนุษย์ไม่เท่าเทียมกัน
- 72 แก่นแท้ของระบบทุนนิยมคืออะไร
- 82 กฎเกณฑ์ที่กำหนดรายได้ของเรา
- 90 คนที่ไม่ได้มีฐานะร่ำรวย
ต้องทำอะไรถึงจะรวยขึ้นมาได้
- 103 เคล็ดลับการวิเคราะห์อนาคตของบริษัท

บทที่

3

ทำอย่างไรจึงจะรู้จุดแข็ง ของตัวเอง

- 135 เริ่มต้นจากการตั้งเป้าหมาย
- 143 ทำอย่างไรถึงจะค้นพบจุดแข็งของตัวเอง
- 158 จงเลือกงานที่เหมาะสมกับจุดแข็งของตัวเอง!

บทที่
4

จงทำการตลาด ให้ตัวเอง!

185 เทคนิคคลายความตื่นเต้นตอนสัมภาษณ์งาน

216 ประเด็นสำคัญ 4 ข้อในการสร้าง
“แบรนด์ตัวเอง”

227 การทำงานคือการเดินทาง
เพื่อทำการตลาดให้ตัวเอง

บทที่
5

เรื่องกลุ้มใจที่อยาก บอกเล่าให้ฟัง

257 เหตุการณ์ตอนที่รู้สึกว่าคุณค่า

270 เหตุการณ์ตอนที่ต้องทำให้คนอื่น
เชื่อในสิ่งที่ตัวเองไม่เชื่อ

289 เหตุการณ์ตอนถูกไล่ต้อน
ให้รู้สึกว่าคุณค่าไม่มีคุณค่า

บทที่

6

จะเผชิญหน้ากับ “ความอ่อนแอ” ของตัวเองอย่างไรดี

315 เราควรรับมือกับ “ความกังวล” อย่างไร

326 เราควรรับมือกับ “จุดอ่อน” อย่างไร

335 เคล็ดลับในการเปลี่ยนพฤติกรรม

341 ถึงลูกในอนาคต

349 **บทส่งท้าย**

คุณสามารถบินให้สูงกว่านี้ได้

359 **ประวัติผู้เขียน**

บทนำ

อะไรคือ “ความหวัง” ในโลกอันโหดร้าย

ผมกับลูก 4 คนใช้เวลาร่วมกันอย่างสนุกสนานในบ้าน ทีุ่่นววยวากับสวนสัตว์ ลูกสาวคนเล็กเป็นนักเรียนมัธยมต้น ลูกชายคนโตกำลังจะขึ้นชั้นมัธยมปลาย ลูกสาวคนรองเป็นนักศึกษา และลูกสาวคนโตกำลังจะเรียนจบมหาวิทยาลัย แฮ่! ลูก ๆ ของผมแต่ละคนใกล้ถึงเวลาที่ต้องโบยบินออกจากรังแล้ว! พอคิดถึงเรื่องนี้ทีไรก็รู้สึกเหงาจับใจทุกที... เพียงแค่ลูกคนใดคนหนึ่งไม่อยู่บ้านเพราะไปทัศนศึกษา ผมก็รู้สึกว่าบ้านเงียบเหงาจนสุดจะทนไหว! ผมนึกไม่ออกเลยว่าก่อนหน้านี้ผมผ่านช่วงเวลาเช่นนั้นมาได้อย่างไร และในอนาคตอันใกล้เมื่อลูก ๆ ทุกคนจากบ้านไปหมดแล้ว ผมกับภรรยาจะอยู่กันอย่างไรในบ้านที่แสนเงียบเหงา มันเป็นโลกที่ผมจินตนาการไม่ออกเลยจริง ๆ

อย่างไรก็ตาม วันที่ลูกต้องออกจากอ้อมอกของพ่อแม่ย่อมมาถึงในสักวัน เหมือนกับตัวผมที่เคยเผชิญกับเรื่องแบบนั้นมาก่อน ลูก ๆ เกิดมาเพื่อโยนบินไปสู่โลกของตัวเอง ถ้าพวกเขาไม่ทำเช่นนั้นก็อาจเป็นปัญหาได้ เรื่องนี้ผมเข้าใจดีครับ...

เมื่อหลายปีก่อนในช่วงบ่ายของวันหยุดสุดสัปดาห์หนึ่ง ผมถามลูกสาวคนโตที่กำลังไถหน้าจอสมาร์ตโฟนอยู่ในห้องนั่งเล่นว่า

“นี่ก็ผ่านมา 2 ปีแล้ว เหลือชีวิตนักศึกษาอีกแค่ 2 ปีเท่านั้น พอเรียนจบแล้วลูกคิดว่าจะทำอะไรล่ะ”

“เอ๊ะ อิม...”

บรรยากาศในห้องนั่งเล่นเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิงเมื่อผมถามคำถามนั้น

“พ่อไม่ได้ถามเรื่องใกล้ตัวทำนองว่าจะสมัครงานหรือเรียนต่อปริญญาโทนะ พ่ออยากรู้ว่าในอนาคตลูกอยากจะทำอะไร”

“อิม...”

ลูกสาวผมวางสมาร์ตโฟนลงเบา ๆ แล้วหันหน้ามาทางผมด้วยสีหน้ากังวลโดยไม่ได้พูดอะไร

ปกติแล้วลูกสาวคนนี้เป็นคนช่างพูดช่างเจรจา แต่คราวนี้เธอนิ่งเงียบราวกับก้อนหิน ผมคิดว่าตัวเองไม่ควรพูดอะไรต่อ ก็เลยนั่งรอฟังคำตอบของเธออย่างอดทน

หลังจากนิ่งเงียบอยู่นาน ลูกสาวก็เอ่ยทำลายความเงียบด้วยเสียงแผ่วเบา

“หนูยังไม่รู้เลยว่าอยากทำอะไร...”

สุดท้ายผมก็อดทนสู้กับความเจ็บได้นานกว่า แต่อันที่จริง
ความอดทนของผมที่ไม่ได้เรื่องอย่างผมก็เกือบถึงขีดจำกัดแล้ว
เหมือนกัน

“ฉันลืกรู้คิดว่าควรทำยังไงถึงจะรู้ว่าตัวเองอยากทำอะไร”

“อืม...”

สีหน้าของลูกสาวเคร่งเครียดมากขึ้นเรื่อย ๆ แล้วเธอก็
ตอบว่า

“เรื่องนั้นก็ไม่รู้เหมือนกัน...”

อ่า แย่แล้ว! เดี่ยวบรรยายกาศก็ตึงเครียดเหมือนทุกที่
หรอก! ทั้งที่รู้อย่างนั้นแต่ทำไมผมถึงยังเดินไปเหยียบกับระเบิด
อีกนะ!

“ฉันลืกรู้ว่าได้ลองปรึกษาใครบ้างหรือยัง”

“...”

“ลืกรู้ยังไม่รู้ว่าตัวเองอยากทำอะไร การละเลยเรื่องสำคัญ
ขนาดนั้นเป็นปัญหาใหญ่เลยนะ ถ้าไม่รู้ก็ต้องลงมือค้นหาทั้ง ๆ
ที่ไม่รู้แน่แหละ มาดูกันว่าที่ผ่านมาลืกรู้ได้ลองทำอะไรมาแล้วบ้าง”

“...”

“ถ้าทุกวันนี้เรายังใช้ชีวิตเหมือนเดิมไม่ต่างจากเมื่อวาน
ถึงจะผ่านไปอีก 100 ปีเราก็ยังแก้ปัญหอะไรไม่ได้จริงไหม
ฉันลืกรู้คิดว่าควรทำยังไงดี”

“...”

ขณะที่ผมกำลังจะพูดต่ออย่างมุ่งมั่น แววดตาของลูกสาว
ก็เปลี่ยนเป็นหม่นหมอง

“หนูเข้าใจที่พ่อพูดนะ แต่ไม่รู้ต้องทำยังไงนี่...”
แล้วลูกสาวก็ลุกเดินออกจากห้องนั่งเล่นไป

เฮ้อ เป็นอย่างที่คุณคิดไว้ไม่มีผิด... การต่อสู้กับความเจ็บ
มักทำให้สถานการณ์แย่ลง เวลาคุยกับลูกที่ไรผมจะจริงจังขึ้นมา
ทุกที และยิ่งผมรื้อรจนมากขึ้น สุดท้ายก็มักจบลงด้วยการ
ทะเลาะกัน ทั้งที่ผมมีเรื่องที่ยากบอกมากมายแต่กลับสื่อสารได้
ไม่ดี ดูท่าว่าสิ่งที่ผมจะทำให้ได้ในฐานะพ่อคงลดน้อยลงเรื่อย ๆ...

ถึงอย่างนั้นพ่อที่ไม่ได้เรื่องอย่างผมก็พยายามคิดว่ามีอะไร
ที่พอจะช่วยลูก ๆ ได้บ้าง ผมเห็นว่าลูกสาวลุ่มใจมากจริง ๆ และ
คิดว่าตัวเองรู้วิธีการที่ช่วยคลายความกลัดกลุ้มของเธอได้ ด้วย
เหตุนี้ ผมจึงตั้งใจจะเขียนถ่ายทอด “มุมมองหรือ Perspective
(โลกที่ตัวเองรับรู้)” ของตัวผมเองอย่างเป็นระบบเพื่อให้ลูกสาว
เข้าใจได้ง่าย ผมคิดว่าถ้าสื่อสารด้วยตัวหนังสือก็น่าจะทำให้ทั้งคน
ส่งสารและคนรับสารใจเย็นลงได้

แน่นอนว่าทุกคนต้องค้นหาคำตอบด้วยตัวเอง แต่ถ้าจะ
ให้เด็กควรเรียนรู้ **“กรอบวิธีคิด”** ที่ใช้ในการคิดพิจารณาเรื่อง
งานหรือเรื่องอนาคตของตัวเองเอาไว้ก่อน ดังนั้น ผมจึงตั้งใจจะ
ทำ **“คู่มืออ้างอิง”** เพื่อให้ลูก ๆ ได้ใช้ประโยชน์ตอนที่พวกเขา
กลุ้มใจเกี่ยวกับการตัดสินใจเรื่องเส้นทางอาชีพ ผมเริ่มเขียน
หนังสือเล่มนี้เรื่อยมาโดยใช้เวลาวางจากงานและตอนกลางคืน

พอรู้ตัวอีกที “คู่มืออ้างอิง” ที่ผมเขียนมากกว่า 1 ปีก็มีเนื้อหามากพอสมควรแล้ว

วันหนึ่งบรรณาธิการมาเร่งให้ผมเขียนหนังสือเล่มใหม่ถึงออฟฟิศ แต่ผมยังไม่สามารถจัดระเบียบความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่ยากเขียนในหนังสือเล่มถัดไปได้ จึงยังไม่ได้เริ่มเขียนหนังสือเลยสักตัว

“คงไม่ใช่ว่ายังไม่ได้เขียนอะไรเลยหรอกนะครับ”

เขามองตาผมอย่างเคลือบแคลง

“อ่า มันไม่คืบหน้าอย่างที่คิดไว้เลย ขอโทษด้วยครับ...

แต่ผมกำลังเขียนหนังสือเล่มนี้อยู่”

ผมหยิบ “คู่มืออ้างอิง” ขึ้นมาด้วยสีหน้าหม่น ๆ

“ผมเขียนหนังสือเล่มนี้ไว้สำหรับลูก ๆ เนื้อหาเลยแตกต่างกันออกไปเล็กน้อย”

“อ้าว เขียนได้แล้วนี่นา ขออ่านหน่อยได้ไหมครับ”

“เอ่อ มันเป็นเรื่องส่วนตัวนะครับ...”

อีกฝ่ายไม่สนใจที่ผมพูด และหยิบต้นฉบับมาอ่านพลางยิ้มเล็กน้อย หลังจากนั้นสายตาเขาก็ฉายแววจริงจังขึ้น เขานิ่งมองต้นฉบับโดยแทบจะไม่กะพริบตา และอ่านมันอย่างมุ่งมั่นในห้องประชุมที่เงียบกริบ ส่วนผมไม่มีอะไรทำจึงลุกจากเก้าอี้แล้วเดินไปที่อื่น

ผ่านไปสักพักเมื่อผมกลับมาที่ห้องก็ได้เห็นเหตุการณ์อันน่าตกใจ ปกติแล้วบรรณาธิการของผมเป็นคนที่ไม่แสดงอารมณ์ทางสีหน้า แต่ตอนนี้เขากำลังสะอึกสะอื้นพร้อมกับดวงตาแดงก่ำ

“นี่มันเยี่ยมมากเลยครับ... ค่อย ๆ ดึงดูตความสนใจแล้วครึ่งหลังก็จับใจคนอ่านได้อยู่หมัด”

มีคราบน้ำตาเปื้อนอยู่บนต้นฉบับที่เขาอ่านจบแล้ว

“ถ้าคุณเก็บต้นฉบับนี้ไว้เป็นสมบัติของครอบครัวโมริโอกะอย่างเดียวก็น่าเสียดาย ผมว่าควรเผยแพร่ให้คนทั่วไปได้อ่านด้วยนะครับ! ไม่เพียงลูก ๆ ของคุณโมริโอกะเท่านั้น แต่รวมถึงคนวัยหนุ่มสาวที่กำลังหางานด้วย ไม่ใช่สิ **มันจะเป็นหนังสือเล่มสำคัญที่มีประโยชน์ต่อทุกคนที่กำลังกลุ่มใจเรื่องเส้นทางอาชีพ** เลยล่ะครับ!”

อันที่จริง “เส้นทางอาชีพ” เป็นคำที่นิยามความหมายค่อนข้างยาก หากนิยามว่า “เส้นทางความก้าวหน้าในการทำงาน” ก็อาจจะไม่ถูกใจบางคน และถ้านิยามว่า “การสะสมประสบการณ์การทำงานที่หลากหลาย” คนที่รู้สึกว่าการทำงานในบริษัทเดียวไปตลอดชีวิตเป็นเรื่องดีก็อาจไม่เข้าใจ ก่อนหน้านั้นผมเคยบอกว่า “อย่าแต่งงานกับบริษัท จงแต่งงานกับทักษะการทำงาน!” แล้วถูกวิพากษ์วิจารณ์ (เป็นประเด็นร้อน) ในสื่อต่าง ๆ ดังนั้น แนวคิดของผมเกี่ยวกับงานจึงอาจมีคนไม่เห็นด้วยเพราะแต่ละคนย่อมมีความคิดเห็นแตกต่างกันไป การจะเขียนอย่างชัดเจนว่า “ผมเชื่อในสิ่งนี้!” จำเป็นต้องใช้ความกล้าพอสมควรเลยล่ะครับ ยิ่ง

ต้นฉบับของหนังสือเล่มนี้เป็นการรวบรวมแนวคิดของผมล้วน ๆ เพื่อใช้เฉพาะในครอบครัวโมริโอกะด้วยแล้ว ถ้าจะเผยแพร่ ออกไปก็ยิ่งต้องใช้ความกล้ามากขึ้นไปอีก ตัวอย่างเช่น แนวคิดที่ว่า “มนุษย์ไม่เท่าเทียมกัน” ที่แรกผมเลยลังเลว่าจะนำต้นฉบับนี้ไปตีพิมพ์เป็นหนังสือเพื่อให้คนในสังคมได้อ่านดีไหม

แต่สุดท้ายผมก็ตัดสินใจตีพิมพ์หนังสือเล่มนี้โดยที่ยังคงแนวคิดของผมเอาไว้ เนื้อหาตั้งแต่บทที่ 1 ถึงบทที่ 6 นั้นผมคัดเลือกมาจากต้นฉบับที่เขียนเก็บไว้ แล้วนำมาเรียบเรียงโครงสร้างใหม่ให้อ่านง่ายขึ้น แต่โดยรวมแล้วยังคงเหมือนกับต้นฉบับดั้งเดิมแทบจะทั้งหมด แม้บางจุดจะมีการใช้อรรถาธิบายและมีคำเปรียบเปรยที่คนอายุน้อยน่าจะเข้าใจได้ยากยกเว้นคนในครอบครัวผม (เช่น “ดาวมฤต” จากหนังสือการ์ตูนเรื่อง “ฤทธิ์มหัศจรรย์ดาวเหนือ”) แต่ผมตัดสินใจเก็บเนื้อหาเหล่านี้ไว้เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกว่าเป็นหนังสือที่พ่อเขียนให้ลูกได้อย่างสมจริงมากที่สุด

เหตุผลที่ผมตัดสินใจเช่นนั้นก็เพราะคิดว่าหากปรับแก้เนื้อหาให้เป็นทฤษฎีการทำงานและอธิบายแบบ “วิชาการ” พลังในการถ่ายทอดก็จะอ่อนลง ผมเขียนต้นฉบับของหนังสือเล่มนี้ในฐานะพ่อ ไม่ใช่ในทฤษฎีวิชาการ นักวิจารณ์ หรือนักการตลาด **ผมเขียนจากมุมมองของตัวเองที่เป็นนักปฏิบัติซึ่งใช้ชีวิตอยู่แถวหน้าของวงการธุรกิจ โดยมุ่งหวังให้ลูกประสบความสำเร็จ** ผมเชื่อว่า

ความแปลกใหม่เช่นนี้เป็น “เอกลักษณ์เฉพาะตัว” ของหนังสือเล่มนี้ ซึ่งผมคาดการณ์ว่าคงมีทั้งผู้อ่านที่ชอบและไม่ชอบมัน แต่ผมหวังว่า “ความสมจริง” ที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของหนังสือเล่มนี้จะถูกใจผู้อ่านจำนวนมากครับ

ในการเขียนหนังสือเล่มนี้ ผมใช้วิธีเดียวกับตอนเขียนหนังสือเล่มที่ผ่าน ๆ มา นั่นคือ การคิดวิเคราะห์และทำความเข้าใจ “แก่นแท้” เท่าที่จะทำได้ **จริงอยู่ว่าการพิจารณาความเป็นจริงและเลือกทางที่ถูกต้องจะทำให้เราเข้าใจเป้าหมายได้ แต่การจะไปถึงเป้าหมายได้นั้น สิ่งสำคัญคือเราต้องพิจารณา “โครงสร้าง” ให้เข้าใจอย่างลึกซึ้งก่อนจึงจะเห็นแก่นแท้หรือความเป็นจริงต่าง ๆ** ผมว่ามันก็เหมือนกับเส้นทางอาชีพนั่นแหละครับ เราจะประสบความสำเร็จในการทำงานได้ก็ต่อเมื่อ “ตั้งสติ” และพิจารณา “โครงสร้าง” อย่างถี่ถ้วน แล้วทำความเข้าใจแก่นแท้ในภาพรวม

โลกของการทำงานเต็มไปด้วย “ความจริงอันโหดร้าย” ที่เกิดจาก “โครงสร้าง” ครับ พระเจ้าอาจสร้างโลกใบนี้ขึ้นมาบนรากฐานของ “ความเท่าเทียม” ที่เรียบง่าย ทว่าความเท่าเทียมที่พระเจ้าประทานให้พวกเรานั้นอาจกลายเป็น “ความไม่เท่าเทียม” ได้ **ตัวตนที่แท้จริงของพระเจ้าคือ “โอกาส” พระองค์จัดสรรโอกาสต่าง ๆ ให้คนเราด้วยการ “สุ่ม” อย่างเท่าเทียมกัน แต่ผลลัพธ์ของการสุ่มจะก่อให้เกิด “ความเหลื่อมล้ำ” ขึ้น** พุด

ง่าย ๆ ก็คือ การสุมของพระเจ้าทำให้บางคนโชคดี 3-4 เรื่อง ในขณะที่บางคนประสบกับโชคร้าย 3-4 เรื่อง นี่แหละครับคือความจริงอันโหดร้ายของโลกใบนี้

แล้วเราควรใช้ชีวิตอย่างไรเมื่อต้องเผชิญกับ “โลกอันโหดร้าย” ใบนี้ การวางแผนเส้นทางอาชีพคือคำตอบของคำถามนี้ครับ สิ่งที่ผมจะอธิบายในหนังสือเล่มนี้ก็คือ “ทำอะไรเราถึงจะรู้จัก ‘สิ่งที่มีความตั้งแต่เกิด’ หรือสิ่งที่พระเจ้าทอยลูกเต๋าสุ่มให้มาได้ดียิ่งขึ้น ทำอย่างไรถึงจะนำสิ่งนั้นมาใช้ประโยชน์ได้มากที่สุด และทำอะไรถึงจะบรรลุเป้าหมายได้” เพื่อการนี้ผมจะขออธิบายอย่างเป็นรูปธรรมเพื่อให้ทุกคนตระหนักถึงความสำคัญของการทำความเข้าใจ “ลักษณะเฉพาะ” ของตัวเอง การหา “สภาพแวดล้อม” ที่ตัวเองสามารถนำ “ลักษณะเฉพาะ” มาใช้เป็นจุดแข็งได้ และการพัฒนา “จุดแข็ง” อย่างมุ่งมั่น

ผลจากการ “สุม” ของพระเจ้าทำให้คนเราเกิดมาพร้อมกับลักษณะเฉพาะที่ “แตกต่างกัน” โดยเฉพาะอย่างยิ่งลักษณะเฉพาะภายในที่ไม่อาจมองเห็นได้ด้วยตา ทั้งนี้ลักษณะเฉพาะที่ติดตัวเรามาตั้งแต่เกิดและสภาพแวดล้อมที่เราเติบโตมาจะหล่อหลอมให้เรากลายเป็น “ตัวตน” ที่มีเพียงหนึ่งเดียวในโลก ไม่ว่าจะร้องไห้โอดครวญแค่ไหนเราก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงลักษณะเฉพาะของตัวเองได้ ด้วยเหตุนี้ เราจึงควรยอมรับลักษณะเฉพาะที่พระเจ้าทอยลูกเต๋าสุ่มให้เราและมองไปข้างหน้า

อีกทั้งไม่ควรนำตัวเองไปเปรียบเทียบกับคนอื่นให้รู้สึกแย่ สิ่งที่เราเปลี่ยนแปลงได้มีเพียงอนาคตเท่านั้น!

แล้วความหวังคืออะไร ความหวังสูงสุดก็คือ “การเลือกได้” นั่นเอง ไม่ว่าเราจะเกิดมาพร้อมลักษณะเฉพาะแบบใดก็ตาม แต่ทั้งเรื่องของเป้าหมายชีวิตและหนทางไปสู่เป้าหมายนั้น **คนที่ถูก “ทางเลือก” และควบคุมชีวิตเราก็คือตัวเราเอง** ผมปรารถนาให้คนจำนวนมากตระหนักถึงเรื่องนี้ครับ

ปัจจุบันเราอยู่ในสังคมที่เลือกใช้ชีวิตได้หลากหลายแบบกว่าเมื่อ 20 ปีหรือ 50 ปีที่แล้ว ในยุคของผม ผู้คนต้องเข้าทำงานในบริษัทญี่ปุ่นเท่านั้น และแทบไม่มีใครเปลี่ยนงานกันเลย ผู้หญิงก็ไม่สามารถทำงานในสายบริหารจัดการได้ เมื่อเทียบกันแล้วปัจจุบันมีทางเลือกเพิ่มมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ไม่ว่าจะเป็นทักษะการทำงาน รูปแบบธุรกิจ สไตล์การทำงาน หรือการก่อตั้งธุรกิจก็ตาม หลังจากนั้นทางเลือกในการทำงานน่าจะหลากหลายมากขึ้นไปอีก

ผมรู้ว่าคนจำนวนมากชอบใช้ชีวิตแบบที่ไม่ต้องเลือกอะไรเลยเพราะมันสบายกว่า แต่เราไม่อาจทำเช่นนั้นในยุคที่โลกเชื่อมโยงถึงกันหมดได้ เราไม่สามารถหลีกเลี่ยงทางเลือกต่าง ๆ ที่เพิ่มมากขึ้นทุกขณะ ดังนั้น “คนที่เลือกได้” จึงก้าวหน้าในอาชีพการงานอย่างรวดเร็ว

เรากำลังใช้ชีวิตอย่างล่องลอยเหมือนกับ “แมงกะพรุน” อยู่ใหม่ เกลียวคลื่นสังคมกำลังจะกลืนกินผู้คนจำนวนมากที่ใช้ชีวิตแบบตั้งรับ ถ้าเราไม่ประคองตัวให้ดีก็อาจได้รับผลกระทบจากสังคมได้ บางคนอาจจะคิดว่าตัวเองมุ่งมั่นตั้งใจทำงานและแก้ปัญหาที่ผ่านเข้ามาได้ทุกครั้ง แต่ในความเป็นจริงคนคนนั้นก็แค่ไหลไปตามกระแสสังคมเท่านั้น เขาไม่สามารถเคลื่อนไหวได้อย่างอิสระในกระแสสังคมเพราะไม่มีความปรารถนาที่ชัดเจนตอนที่เวลาผ่านไป 10 ปีหรือ 15 ปี แม้เขาจะเห็นคนรู้จักกลายเป็นปลาที่แหวกว่ายในกระแสสังคมได้อย่างคล่องแคล่ว แต่เขาก็จะยังรู้สึกพอใจกับชีวิตแบบแมงกะพรุนของตัวเองอยู่ดี

นอกจากนี้ เรากำลังใช้ชีวิตอยู่บน “บันไดเลื่อน” หรือเปล่า เมื่อเห็นว่าข้างหน้ามีบันไดเลื่อน ใคร ๆ ก็อยากกระโจนขึ้นไปบนนั้นเพราะสะดวกสบายกว่าการเดินขึ้นบันได แต่เมื่อขึ้นบันไดเลื่อนแล้วเราจะถูกจำกัดการเคลื่อนไหวให้เดินไปในเส้นทางที่กำหนดไว้จนกว่าจะถึงจุดหมายปลายทาง ข้างหน้ามีพวกลุงแก่ ๆ ยืนเรียงกันอย่างแออัด ข้างหลังก็มีพวกรุ่นน้องที่กำลังมอมมาด้วยสายตาดิจิตัล เรียกได้ว่าเราจะถูกประกบหน้าหลังเหมือนกับแซนด์วิชจนขยับตัวไม่ได้ และรู้สึกว่าจะไม่น่าจะลงจากบันไดเลื่อนได้เลย อันที่จริงถ้ารู้สึกแก็กควรหาทางหนีออกไปจากตรงนั้น แต่คนจำนวนมากกลับไม่เลือกที่จะหนีและยังคงยืนอยู่บนบันไดเลื่อนตามเดิม พูดตามจริงแล้ว ความเป็นไปได้มากกว่าบางคนจะ

ไม่ได้รับอนุญาตให้ขึ้นบันไดเลื่อนไปจนสุดทาง แต่เขาก็ไม่ยอมลงจากบันไดเลื่อนจนกว่าจะถูกสั่งว่า “ลงไปซะ”

ทั้งที่ “เคยมีโอกาเลือก” หรือ “ยังมีโอกาสเลือก” ในอนาคต แต่คนจำนวนมากกลับไม่เลือก เพราะพวกเขายังไม่ตระหนักว่าพระเจ้าได้มอบ “ลูกเต๋าสำหรับทอยทางเลือก” ไว้ในมือของพวกเขาแล้ว ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงไม่สามารถเลือกทางเลือกอื่นที่ไม่มีอยู่ในหัวได้

ถ้าเราได้เลือกทำสิ่งที่ตัวเองชอบ เราก็จะดีใจและซาบซึ้งกับความสำเร็จ ทั้งยังตื่นเต้นจนอยากร้องตะโกนหลายครั้งเลยทีเดียว! ผมคิดว่า**ความรู้สึกตื่นเต้นและความรู้สึกประทับใจที่เกิดขึ้นคือ “คุณค่า” ของการทำสิ่งที่ตัวเองชอบ คนเราเกิดมาเพื่อลิ้มรสความรู้สึกเหล่านั้นครับ** ในช่วงวัยที่สมบูรณ์พร้อมที่สุด คนเรามักจะอุทิศชีวิตให้กับการทำงานเป็นเวลายาวนานหลายสิบปี ดังนั้น ไหน ๆ ก็ต้องทำงานอยู่แล้ว คุณก็น่าจะอยากเลือกทางที่มี “คุณค่า” ใช่มั้ยล่ะครับ ถ้าคุณยังไม่ได้เลือกก็ควรเลือกซะ! ต่อให้ประสบความล้มเหลวกับการทำงานในบริษัทแรก คุณแค่เปลี่ยนไปทำงานในบริษัทอื่นก็หมดเรื่อง! หนังสือเล่มนี้เป็นคู่มือที่ช่วยให้เลือกทางเดินได้ครับ

ผมต้องการให้คนญี่ปุ่นจำนวนมากได้อ่านหนังสือเล่มนี้
และลองสัมผัสผัสรู้เท่าสำหรับใช้ “เลือก” ที่อยู่ในมือมาตลอด
นี่คือเรื่องที่ผมอยากให้ลูก ๆ เข้าใจและอยากบอกกับทุกคนครับ

**โลกนี้มันโหดร้าย ถึงอย่างนั้นคุณก็สามารถเลือกทางเดิน
เองได้!**

ผมหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะช่วยให้คุณได้เจอเส้นทางที่
เหมาะกับตัวเองครับ

วันพฤหัสบดีในช่วงต้นปี 2019
โมริโอกะ สึโยชิ

SAMPLE